

Arrest

nr. 219 825 van 15 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8A
7000 MONS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. DEMOL en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Halqa Jar, gelegen in het district Sholgar in de provincie Balkh. U bent een Tadzjiek van etnische origine en bent een soennitische moslim. U bent tot de derde graad naar school geweest. Als u niet naar school ging, hielp u soms uw vader S.H. (...) bij zijn werk als boer.

Een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon uw oudere broer G. (...) te werken als arbaki (lokale politie). U weet niet in welk district of in welke provincie van Afghanistan uw broer tewerkgesteld was. Elke twee maanden keerde uw broer terug naar uw ouderlijke woning om een paar dagen vakantie door te brengen met u en uw familie. U verklaart dat uw broer zes tot zeven maanden voor uw vertrek werd omgebracht door de taliban toen hij aan het werk was als arbaki.

Na de begrafenis van uw broer werd u, toen u op weg was naar het districtscentrum, door de taliban tegengehouden. De taliban vertelden u dat ze verantwoordelijk waren voor de dood van uw broer G. (...) en wilden dat u zich bij hen aansloot. Daarnaast bedreigden ze u en bevalen ze u niet in uw broer zijn voetsporen te treden en voor de arbaki's te gaan werken. U vertelde de taliban dat u noch van plan was zich bij de taliban aan te sluiten, noch dat u van plan was als arbaki aan de slag te gaan. De daaropvolgende dag, toen u opnieuw op weg was naar het districtscentrum, werd u wederom door de taliban tegengehouden. De taliban takelden u zwaar toe waarna u het bewustzijn verloor. Een onbekende persoon bracht u later naar huis alwaar u een paar dagen in coma heeft gelegen. Na enkele dagen raakte u terug bij bewustzijn en was u terug in staat te wandelen. De taliban waren ondertussen te weten gekomen dat u nog steeds leefde en stuurden een dreigbrief naar uw woning.

Omdat uw vader vreesde voor uw leven, besloot hij dat het beter was dat u het land zou verlaten. Met de hulp van een smokkelaar wist u tenslotte Afghanistan te ontvluchten.

U heeft gereisd via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije (waar op 2 augustus 2015 uw vingerafdrukken werden genomen) en Duitsland. Na een reis van ongeveer twee maanden bent u op 9 augustus 2015 aangekomen in België waarna u op 10 augustus 2015 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), twee documenten aangaande een operatie aan uw appendix die u heeft ondergaan in België (origineel), een document van het OCMW aangaande de terugbetaling van uw medische kosten (origineel), een attest aangaande een cursus Frans en integratie (origineel), een attest aangaande een alfabetiseringscursus (origineel) en de originele omslag waarin u uw taskara ontvangen heeft.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor de taliban die eisten dat u zich bij hen zou aansluiten en u bevalen om niet net zoals uw oudere broer G. (...) als arbaki te gaan werken. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk overkomen.

Ten eerste deed het verbazen dat uw verklaringen aangaande het werk van uw broer als arbaki alleszins gebrekkig, vaag en tegenstrijdig waren. Hoewel u enerzijds wel wist hoeveel uw broer verdiende als arbaki en dat zijn salaris kon variëren (CGVS, p.18), had u er anderzijds absoluut geen enkel idee van in welk district of zelfs in welke provincie uw broer werkte als arbaki. Het gebrek aan zulke elementaire kennis deed verbazen omdat u tegelijkertijd verklaarde dat uw broer elke twee à drie maanden voor enkele dagen naar huis terugkeerde wat maakt dat er wel sprake was van contact tussen u, uw familie en uw broer toen uw broer als arbaki werkte. Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat noch u, noch uw vader ooit aan uw broer hadden gevraagd waar hij werkte, wijzigde u kort daarna uw verklaringen en beweerde u dan weer dat u dit wel gevraagd had aan uw broer, maar dat uw broer op deze vraag niet wilde antwoorden. Of uw broer dan wel over zijn plaats van tewerkstelling met uw vader had gepraat, wist u plots ook niet meer terwijl u voordien nog had verklaard dat uw vader hier evenmin ooit naar had gevraagd bij uw broer (CGVS, p.19-p.20). Zulke tegenstrijdige, wijzigende en vage verklaringen plaatsen dan ook uw algemene geloofwaardigheid op de helling. Andere basiskennis zoals het feit of uw broer een bepaalde rang had als arbaki en of hij al dan niet bevelen gaf aan andere arbaki's was u ook niet bekend. Wat de taken van uw broer als arbaki waren, kon u op geen enkele manier toelichten, zelfs niet in het algemeen (CGVS, p.20). Ofschoon het Commissariaat-generaal erkent dat er niet van u verwacht kan worden dat u tot in de kleinste details op de hoogte kan zijn van uw broers functie en taken als arbaki, deed het hoe dan ook verbazen dat uw kennis aangaande het werk van uw broer zonder meer nihil te noemen is. U deed ook geen enkele moeite om het Commissariaat-generaal te overtuigen van het feit dat uw broer een arbaki was hoewel u hier

duidelijk op werd gewezen (CGVS, p.20). Op een asielzoeker rust namelijk de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het is de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Zo deed het namelijk verwonderen dat u plots zonder meer verklaarde dat u wel degelijk over documenten beschikte in Afghanistan die konden aantonen dat uw broer had gewerkt als arbaki. Het feit dat u verklaarde dat u er niet van op de hoogte was dat u deze documenten diende voor te leggen ter staving van uw asielrelaas (CGVS, p.22) kan dan ook niet als verschoningsgrond voor dergelijk nalatig gedrag beschouwd worden; te meer omdat uw asielaanvraag dateert van 10/08/2015 en u gehoord werd door het Commissariaat-generaal op 25/01/2017 wat maakt dat u zodus meer dan voldoende tijd had om deze documenten aan u per post te laten bezorgen. Ook na afloop van het gehoor heeft u het nagelaten nog documenten neer te leggen bij het Commissariaat-generaal als bewijs van de werkzaamheden van uw broer, ofschoon u hier wel degelijk de kans toe had aangezien u had verklaard nog steeds regelmatig contact te hebben met uw vader die wel uw taskara per post aan u had laten bezorgen (CGVS, p.3-p.4).

Voorts kon er opgemaakt worden uit uw verklaringen dat ook uw kennis aangaande de dood van uw broer allesbehalve aannemelijk was. Zo wist u enkel te vertellen dat uw broer gedood werd door de taliban; echter waar uw broer is omgekomen of in welke omstandigheden was u niet bekend. Voorts had u er enkel het gissen naar of er verder nog andere personen betrokken waren geweest bij dit incident. U wist zelfs niet of uw broer al dan niet was neergeschoten. Hoewel het lichaam van uw broer door overheidsperoneel naar huis was gebracht deed het verbazen dat noch u, noch uw familie gevraagd hadden wat er precies met uw broer was gebeurd. Ook de personen die uw broer naar huis hadden gebracht, zouden evenmin spontaan informatie omtrent zijn overlijden met u en uw familie hebben gedeeld. Ook achteraf zou uw familie geen enkele poging hebben ondernomen om zich hiernaar te informeren (CGVS, p.22-p.23). U vertelde dat voor zijn dood, uw broer zou zijn aangesproken door de taliban. Ook hier was u tegenstrijdig in uw beweringen. Zo vertelde u dat uw broer toen hij nog leefde twee keer benaderd was geweest door de taliban om meteen daarna uw verklaringen aan te passen en te stellen dat uw broer maar één keer benaderd werd door de taliban en geen twee keer zoals u voordien nog had beweerd. Uw broer zou over zijn aanvaring met de taliban hebben verteld toen hij thuis op bezoek was. Ook hier deed het verwonderen toen u hier nog aan toevoegde dat niemand van uw familie, inclusief uzelf, hier verder op gereageerd had of hier verder vragen over gesteld had aan uw broer (CGVS, p.23-p.24). Zulk een onverschilligheid aangaande de omstandigheden waarin uw broer is omgekomen en zijn eerdere treffen met de taliban, is dan ook allesbehalve aannemelijk te noemen. Bovendien deed het verbazen toen u zei dat uw broer zes à zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou gedood zijn (CGVS, p.22). Voordien had u namelijk verklaard dat uw broer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan was beginnen werken als arbaki en hij dit werk gedurende acht maanden tot een jaar had gedaan (CGVS, p.18). De door u geschetste tijdssituering aangaande de aanvang van uw broers werkzaamheden en het moment van zijn overlijden houden dan ook geen steek. Ook hier doen dergelijke verklaringen twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven.

Ook ten aanzien van uw persoonlijke problemen met de taliban dient er gesteld te worden dat u er ook op dit vlak niet in bent geslaagd deze problemen op een geloofwaardige manier toe te lichten. In dit opzicht dient er vooraleerst opgemerkt te worden dat uw verklaringen doorspekt zijn met tal van tegenstrijdigheden die uw algemene geloofwaardigheid ondermijnen. Ten eerste beweerde u bij het uiteenzetten van uw asielrelaas dat u twee keer was tegengehouden door de taliban toen u op weg was naar het districtscentrum (CGVS, p.17) om daarna plots te stellen dat u maar één keer was tegengehouden door de taliban (CGVS, p.25). Toen u op deze tegenstrijdigheid werd gewezen, kon u deze enkel ontkennen, wat dan ook niet beschouwd kan worden als verschoningsgrond. Verder had u tevens verklaard bij het uiteenzetten van uw asielmotieven dat de taliban u een dreigbrief hadden bezorgd (CGVS, p.17). Toen u later tijdens het gehoor hiernaar gevraagd werd, beweerde u plots dat u niets had gezegd over een dreigbrief (CGVS, p.27). Ook hier is het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen geen afdoend antwoord voor dergelijke tegenstrijdigheid. Zulke tegenstrijdige, wijzigende verklaringen doen vervolgens afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Voorts verklaarde u dat u zo zwaar was toegetakeld door de taliban dat u het bewustzijn had verloren en zelfs enkele dagen in coma had gelegen (CGVS, p.17).

In dit opzicht deed het verbazen dat u er zelfs niet van op de hoogte bleek te zijn welke medische behandeling u had gekregen in Afghanistan (CGVS, p.32). Evenmin wist u op welke manier u was

thuisgeraakt nadat de taliban u onder handen hadden genomen. Zo zei u dat een persoon u bewusteloos had aangetroffen en u vervolgens naar huis had gebracht. Wie die persoon was, wist u echter niet, noch had u aan uw ouders gevraagd wie uw redder was geweest (CGVS, p.25-p.26). Ook in dit opzicht is dergelijke desinteresse alleszins opvallend te noemen.

Verder vertelde u dat toen u ontwaakt was uit uw coma en u zich beter begon te voelen, u opnieuw begon rond te lopen in uw dorp. Tegelijkertijd zei u dat u niet meer bent bedreigd door de taliban in de periode tussen uw aanvaring met de taliban en uw vertrek uit Afghanistan. In dit opzicht beweerde u echter dat indien de taliban destijds hadden geweten dat u nog in leven was, ze naar uw huis zouden zijn gekomen om u te doden. U vermoedde ook dat dorpelingen u hadden gezien en dit waarschijnlijk hadden gerapporteerd aan de taliban (CGVS, p.26- p.27). Uitgaande van zulke beweringen is het dan ook uiterst ongeloofwaardig dat iemand, die voor dood werd achtergelaten door de taliban en alsnog vreest gedood te worden indien de taliban zouden ontdekken dat hij nog leefde, zomaar openlijk in zijn dorp zou rondlopen zonder enige veiligheidsmaatregelen te treffen. Dergelijk bedrag is dan ook allesbehalve conform het gedrag van een persoon die een persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Voorts is het verwonderlijk dat de taliban pas na uw vertrek uit Afghanistan naar uw woning zijn gekomen om naar u te vragen, maar geen enkele keer zijn gekomen toen u nog thuis lag te herstellen van uw verwondingen. Toen u namelijk gevraagd werd of de taliban u nog hadden bedreigd in de periode voor uw vertrek antwoordde u ontkennend, maar stelde u tegelijkertijd dat de taliban wel degelijk wisten dat u nog leefde. Toen u vervolgens gevraagd werd hoe de taliban te weten waren gekomen dat u deze aanslag had overleefd, slaagde u er evenmin in deze beweringen hard te maken. U kwam immers niet verder dan te stellen dat u en uw familie wisten dat de taliban ervan op de hoogte waren dat u nog leefde en dat uw vader u bijgevolg had aangemaand te vluchten aangezien de taliban u wilden vermoorden (CGVS, p.26). Uitgaande van dergelijke vage, merkwaardige verklaringen blijken deze beweringen dan ook louter te steunen op blote vermoedens.

Tenslotte kan er volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat er evenzeer getwijfeld kan worden aan uw herkomst uit het district Sholgar, gelegen in de provincie Balkh, of zelfs aan uw Afghaanse nationaliteit. Zo was het opvallend dat u amper twee van de vier seizoenen kon noemen, met name zomer en winter (CGVS, p.6). U was er evenmin van op de hoogte dat buzkashi, de Afghaanse volkssport, traditiegetrouw gespeeld wordt in Mazar-e-Sharif, de hoofdstad van uw provincie, ter viering van het nieuwe jaar, noch wist u in welke maand het nieuwe jaar begint volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p.5, p.7). De maanden van het jaar kon u dan wel weer vlot opnoemen wat een ingestudeerd karakter doet vermoeden (CGVS, p.5). Hierbij dient er ook vermeld te worden dat u geen volstrekte analfabeet bent, maar toch tot de derde graad naar school bent geweest en twee tot drie jaar lang koranlessen heeft gevolgd in de moskee (CGVS, p.6, p.11). Verder kon u geen enkele provincie noemen in Afghanistan, zelfs niet de provincies in de buurt van uw eigen provincie Balkh (CGVS, p.9), en beweerde u bij hoog en bij laag nog nooit gehoord te hebben van Kabul, de hoofdstad van Afghanistan (CGVS, p.29). Ook de namen van andere gekende Afghaanse steden als Herat en Jalalabad deden bij u geen belletje rinkelen (CGVS p. 29). Het deed dan ook verbazen dat u plots na een pauze tijdens het gehoor wel twee Afghaanse provincies wist te noemen (CGVS, p.10) wat ook hier deed vermoeden dat u deze pauze benut heeft om zich te informeren. Hoewel u verklaarde gestemd te hebben in uw district tijdens de laatste presidentsverkiezingen wist u niet voor wie u in feite gestemd had (CGVS, p.15). En hoewel u beweerde regelmatig naar de radio te luisteren, kon u geen enkele radiozender noemen (CGVS, p.15) hoewel er uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat uw provincie Balkh maar liefst 16 radiozenders telt. Gevraagd welke route u had gevolgd van Afghanistan naar Iran na uw vlucht uit uw geboortedorp wist u zelfs niet bij benadering te zeggen via welke districten of zelfs via welke provincies u had gereisd. Dergelijke verklaringen klinken dan ook hoogst onaannemelijk in de oren, te meer omdat u verklaarde er twaalf dagen over te hebben gedaan om Iran te bereiken. Dat u geen enkele plaatsnaam zou hebben opgevangen onderweg is dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen (CGVS, p.27).

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige, vage en tegenstrijdige verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige

schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen. Wat betreft de door u neergelegde taskara dient er gewezen te worden op het feit dat deze hoogstens een aanwijzing kan zijn voor uw identiteit en herkomst, maar verder niets toevoegt aan uw asielrelaas. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Wat betreft de door u neergelegde documenten aangaande de operatie aan uw appendix die u heeft ondergaan in België en het document van het OCMW aangaande de terugbetaling van uw medische kosten na uw hospitalisatie dient er opgemerkt te worden dat deze documenten enkel bevestigen dat u met een appendicitis in het ziekenhuis werd opgenomen, maar deze bewijzen niet dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. De twee door u neergelegde attesten aangaande de cursus Frans, de integratiecursus en de alfabetiseringscursus zijn louter een aanduiding voor het feit dat u desbetreffende cursussen heeft gevolgd na uw aankomst in België, maar bewijzen evenmin dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Ten tijde van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal klaagde u over pijn aan uw benen, hoofd en buik. Wat betreft de pijn aan uw buik weet u niet of deze pijn verband houdt met wat er u is overkomen in Afghanistan of dat deze pijn verband houdt met uw appendicitis (CGVS, p.2-p.3, p.17). U legt geen medisch attest neer ter staving van deze medische klachten, noch legt u een medisch attest neer ter staving van de door u opgelopen verwondingen in Afghanistan. Deze vage medische klachten op zich bieden bovendien geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat u ondanks deze klachten tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de door u aangehaalde medische problematiek u ervan zou weerhouden hebben om volwaardige verklaringen af te leggen, wat maakt dat de vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden dan ook onverkort overeind blijven. Gelet op het feit dat er eerder reeds werd opgeworpen dat er geen geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan stoelt, werpen deze algemene medische klachten dan ook geen ander licht op de inschatting van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in zijn eerste, en tevens enig, middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie en problemen.

Verzoeker wijst vervolgens op hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld inzake de situatie in Afghanistan en op de aangevoerde feiten, problemen en vrees.

Voorts stelt verzoeker dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een vergissing. Hij benadrukt, verwijzend naar een aantal van zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS, dat hij weldegelijk volstrekt analfabeet is. Hij wilde zeggen dat hij niet genoeg naar school ging om de namen van de steden en provincies van Afghanistan te leren en om te kunnen lezen en schrijven. Verzoeker is niet opgeleid en heeft weinig persoonlijke en intellectuele kennis. Hiermee moet rekening worden gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas en is de geloofwaardigheid van dit relaas vastgesteld. Volgens verzoeker vloeien alle opmerkingen van verweerder voort uit zijn analfabetisme.

“Hij had weinig vraag over het werk van zijn broer en praatte niet daarover met hem. Hij heeft alleen gezegd wat hij wist en heeft geen verhaal bedacht. Hij antwoordt op een eerlijke en eenvoudige manier op de vragen die woorden opgesteld.

Hij heeft ook kennis over zijn dorpje en zijn directe omgeving, maar hij heeft nooit cursus of aardrijkskunde of geschiedenis op school gevolgd. Hij weet toch dat Kaboel de hoofdstad van zijn land is, maar had de naam niet bergrepen. Hij kent alleen zijn buurt en niets verder. Hij heeft ook veel correct inlichtingen gegeven over de omgeving van zijn dorp.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing gemotiveerd is door een vergissing over zijn intellectuele capaciteit terwijl hij duidelijk had vermeld zijn analfabetisme en dat hij niet opgeleid was.

(...)

De verzoeker zal proberen inlichtingen over zijn intellectuele en medische toestand doorgeven op korte termijn met de hulp van zijn raadsman en zijn assistente.”

Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Halqa Jar, gelegen in het district Sholgar in de provincie Balkh. Hij zou dit dorp, deze regio en zijn land zijn ontvlucht ten gevolge van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde motivering die inzake verzoekers vermeende nationaliteit, herkomst en problemen is opgenomen in de bestreden beslissing, kan worden afgeleid dat verzoeker, niettegenstaande bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk werd gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht, blijkens zijn verklaringen en de neergelegde stukken kennelijk heeft verzaakt aan deze plicht tot medewerking, en dit aangezien hij zijn vermeende nationaliteit, herkomst van en verblijf, situatie en problemen in het dorp Halqa Jar, gelegen in het district Sholgar in de provincie Balkh in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker tracht de motieven van de bestreden beslissing daarbij vooreerst te ontcrachten door uitgebreid te benadrukken dat hij weldegelijk volstrekt analfabeet zou zijn. Dat verzoeker volstrekt analfabeet zou zijn geweest, kan echter niet worden gevolgd. Vooreerst vermeldde hij dit niet bij de DVZ, gaf hij aldaar aan dat hij geen analfabeet was en stelde hij er dat hij tot de derde graad naar school ging (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen bij het CGVS, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing en zoals hij bovendien herhaalt in het verzoekschrift, opnieuw dat verzoeker tot de derde of vierde graad naar school ging. Daarnaast volgde hij een aantal jaren koranonderwijs. Tevens blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker zich steevast en op consistente wijze bezigde van een handtekening. Eveneens blijkt hieruit dat verzoeker in België reeds in oktober 2016 een cursus alfabetisering en Frans aanving. Dat verzoeker volstrekt analfabeet was en geheel niet kon lezen of schrijven, kan aldus niet overtuigen. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het geheel niet aantoonde dat hij, louter ten gevolge van zijn gebrek aan scholing, dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens door zijn verklaarde analfabetisme zodanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over zijn eigen land, herkomst, achtergrond, problemen en situatie. Verzoeker brengt, hoewel hij reeds in het verzoekschrift van januari 2018 aankondigde dit te zullen doen, geen attest bij waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens zijn gehoor, ook maar enig bezwaar tegen het plaatsvinden van dit gehoor. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van dit gehoor, al dan niet omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt voorts dat het gehoor op normale wijze is geschied en kan geheel niet worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn herkomst aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het CGVS aan hem gestelde eenvoudige en elementaire kennisvragen over het land waarvan hij stelt afkomstig te zijn, over zijn achtergrond en over de aangehaalde problemen. Het is voorts geenszins onredelijk om zulks te verwachten van een ongeschoold persoon. Ook van een ongeschoold persoon mag namelijk worden verwacht dat deze enige kennis aan de dag legt over zijn land en regio van herkomst en dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn levensloop en achtergrond en inzake de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tenslotte kan er volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat er evenzeer getwijfeld kan worden aan uw herkomst uit het district Sholgar, gelegen in de provincie Balkh, of zelfs aan uw Afghaanse nationaliteit. Zo was het opvallend dat u amper twee van de vier seizoenen kon noemen, met name zomer en winter (CGVS, p.6). U was er evenmin van op de hoogte dat buzkashi, de Afghaanse volkssport, traditiegetrouw gespeeld wordt in Mazar-e-Sharif, de hoofdstad van uw provincie, ter viering van het nieuwe jaar, noch wist u in welke maand het nieuwe jaar begint volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p.5, p.7). De maanden van het jaar kon u dan wel weer vlot opnoemen wat een ingestudeerd karakter doet vermoeden (CGVS, p.5). Hierbij dient er ook vermeld te worden dat u geen volstrekte analfabeet bent, maar toch tot de derde graad naar school bent geweest en twee tot drie jaar lang koranlessen heeft gevolgd in de moskee (CGVS, p.6, p.11). Verder kon u geen enkele provincie noemen in Afghanistan, zelfs niet de provincies in de buurt van uw eigen provincie Balkh (CGVS, p.9), en beweerde u bij hoog en bij laag nog nooit gehoord te hebben van Kabul, de hoofdstad van Afghanistan (CGVS, p.29). Ook de namen van andere gekende Afghaanse steden als Herat en Jalalabad deden bij u geen belletje rinkelen (CGVS p. 29). Het deed dan ook verbazen dat u plots na een pauze tijdens het gehoor wel twee Afghaanse provincies wist te noemen (CGVS, p.10) wat ook hier deed vermoeden dat u deze pauze benut heeft om zich te informeren. Hoewel u verklaarde gestemd te hebben in uw district tijdens de laatste presidentsverkiezingen wist u niet voor wie u in feite gestemd had (CGVS, p.15). En hoewel u beweerde regelmatig naar de radio te luisteren, kon u geen enkele radiozender noemen (CGVS, p.15) hoewel er uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat uw provincie Balkh maar liefst 16 radiozenders telt. Gevraagd welke route u

had gevolgd van Afghanistan naar Iran na uw vlucht uit uw geboortedorp wist u zelfs niet bij benadering te zeggen via welke districten of zelfs via welke provincies u had gereisd. Dergelijke verklaringen klinken dan ook hoogst onaannemelijk in de oren, te meer omdat u verklaarde er twaalf dagen over te hebben gedaan om Iran te bereiken. Dat u geen enkele plaatsnaam zou hebben opgevangen onderweg is dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen (CGVS, p.27)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij wel zou hebben geweten dat Kabul de hoofdstad van Afghanistan is maar de naam niet zou hebben begrepen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Deze naam werd namelijk maar liefst in drie opeenvolgende vragen herhaald en verzoeker gaf daarbij tot driemaal toe duidelijk en uitdrukkelijk aan nog nooit van Kabul te hebben gehoord (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.29). Ook van Jalalabad en Herat hoorde hij nog nooit. Daarnaast beperkt verzoeker zich ertoe te verwijzen naar zijn lage scholingsgraad. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, vormt deze echter hoegenaamd geen verschuiving voor zijn aperte gebrek aan kennis inzake zijn beweerd land van herkomst. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Verzoeker bleek bovendien de Afghaanse munteenheid niet te kennen. Hiernaar gevraagd, antwoordde hij eerst: *"Het is geld"*. Vervolgens, nogmaals gevraagd naar de Afghaanse munteenheid, gaf hij aan: *"Roepa"*. Nogmaals naar de officiële benaming gevraagd, stelde verzoeker: *"Geld"*. Even later verklaarde hij dan weer: *"Het is roepi"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7). Uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier kan echter worden afgeleid dat er in Afghanistan wordt betaald in Afghani.

Dat zijn provincie, Balkh, zoals eveneens blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier, grenst aan maar liefst drie andere landen (Turkmenistan, Oezbekistan en Tadzjikistan), bleek verzoeker evenmin te weten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10).

Hoe zijn reis naar Europa zou zijn geregeld, wist verzoeker evenmin (*ibid.*, p.11).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker een bijzonder dubieuze taskara neerlegde ter staving van zijn voorgehouden nationaliteit en herkomst. Hoewel verzoeker aangaf dat hij wanneer hij naar België kwam reeds 23 of 24 jaar was, zou hij volgens de neergelegde taskara, die hij nochtans zelf zou hebben aangevraagd, op het ogenblik van het gehoor bij het CGVS slechts 9 jaar zijn geweest. Voor deze discrepantie kon verzoeker niet de minste uitleg bieden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4-5). Mede gelet op de vaststelling dat uit de informatie, opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met taskara's en dat taskara's daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen, kan aan de neergelegde taskara daardoor niet de minste bewijswaarde worden gehecht. In tegenstelling met wat verweerder stelt in de bestreden beslissing, kan deze taskara aldus geenszins gelden als aanwijzing voor, doch doet deze integendeel manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende nationaliteit en herkomst.

De voormelde vaststellingen laten niet toe om ook maar het minste geloof te hechten aan verzoekers vermeende nationaliteit en herkomst van Afghanistan.

Bovendien legde verzoeker kennelijk tegenstrijdige verklaringen af over zijn naaste familieleden. Zo gaf hij bij de DVZ aan dat hij twee jongere en twee oudere broers had en gaf hij hun namen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.17). Bij het CGVS gaf hij, wanneer de naam van één van deze broers aan hem werd verstrekt echter aan deze persoon niet eens te kennen. Verder beweerde hij ten onrechte dat hij nu de oudste broer was. Geconfronteerd met zijn frappant tegenstrijdige verklaringen, kwam hij daarbij niet verder dan een loutere ontkenning van zijn verklaringen bij de DVZ (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13).

Daarenboven beweerde verzoeker dat zijn broer G. actief was als arbaki, doch kan ook aan deze bewering niet het minste geloof worden gehecht. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers met recht gemotiveerd:

"Ten eerste deed het verbazen dat uw verklaringen aangaande het werk van uw broer als arbaki alleszins gebrekkig, vaag en tegenstrijdig waren. Hoewel u enerzijds wel wist hoeveel uw broer verdiende als arbaki en dat zijn salaris kon variëren (CGVS, p.18), had u er anderzijds absoluut geen enkel idee van in welk district of zelfs in welke provincie uw broer werkte als arbaki. Het gebrek aan zulke elementaire kennis deed verbazen omdat u tegelijkertijd verklaarde dat uw broer elke twee à drie

maanden voor enkele dagen naar huis terugkeerde wat maakt dat er wel sprake was van contact tussen u, uw familie en uw broer toen uw broer als arbaki werkte. Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat noch u, noch uw vader ooit aan uw broer hadden gevraagd waar hij werkte, wijzigde u kort daarna uw verklaringen en beweerde u dan weer dat u dit wel gevraagd had aan uw broer, maar dat uw broer op deze vraag niet wilde antwoorden. Of uw broer dan wel over zijn plaats van tewerkstelling met uw vader had gepraat, wist u plots ook niet meer terwijl u voordien nog had verklaard dat uw vader hier evenmin ooit naar had gevraagd bij uw broer (CGVS, p.19-p.20). Zulke tegenstrijdige, wijzigende en vage verklaringen plaatsen dan ook uw algemene geloofwaardigheid op de helling. Andere basiskennis zoals het feit of uw broer een bepaalde rang had als arbaki en of hij al dan niet bevelen gaf aan andere arbaki's was u ook niet bekend. Wat de taken van uw broer als arbaki waren, kon u op geen enkele manier toelichten, zelfs niet in het algemeen (CGVS, p.20). Ofschoon het Commissariaat-generaal erkent dat er niet van u verwacht kan worden dat u tot in de kleinste details op de hoogte kan zijn van uw broers functie en taken als arbaki, deed het hoe dan ook verbazen dat uw kennis aangaande het werk van uw broer zonder meer nihil te noemen is. U deed ook geen enkele moeite om het Commissariaat-generaal te overtuigen van het feit dat uw broer een arbaki was hoewel u hier duidelijk op werd gewezen (CGVS, p.20). Op een asielzoeker rust namelijk de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het is de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Zo deed het namelijk verwonderen dat u plots zonder meer verklaarde dat u wel degelijk over documenten beschikte in Afghanistan die konden aantonen dat uw broer had gewerkt als arbaki. Het feit dat u verklaarde dat u er niet van op de hoogte was dat u deze documenten diende voor te leggen ter staving van uw asielrelaas (CGVS, p.22) kan dan ook niet als verschoningsgrond voor dergelijk nalatig gedrag beschouwd worden; te meer omdat uw asielaanvraag dateert van 10/08/2015 en u gehoord werd door het Commissariaat-generaal op 25/01/2017 wat maakt dat u zodus meer dan voldoende tijd had om deze documenten aan u per post te laten bezorgen. Ook na afloop van het gehoor heeft u het nagelaten nog documenten neer te leggen bij het Commissariaat-generaal als bewijs van de werkzaamheden van uw broer, ofschoon u hier wel degelijk de kans toe had aangezien u had verklaard nog steeds regelmatig contact te hebben met uw vader die wel uw taskara per post aan u had laten bezorgen (CGVS, p.3-p.4)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan voormelde motieven. Met de boude bewering dat hij geen vraag had naar het werk van zijn broer en dat zij hierover niet praatten, bewering waarmee in voormelde motivering reeds terdege rekening wordt gehouden, doet verzoeker aan de voorgaande vaststellingen hoegenaamd geen afbreuk. Verder legt verzoeker tot op heden niet het minste begin van bewijs voor omtrent de beweerde werkzaamheden van zijn broer en toont hij evenmin aan hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen. Derhalve blijft voormelde motivering onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Voorts kon er opgemaakt worden uit uw verklaringen dat ook uw kennis aangaande de dood van uw broer allesbehalve aannemelijk was. Zo wist u enkel te vertellen dat uw broer gedood werd door de taliban; echter waar uw broer is omgekomen of in welke omstandigheden was u niet bekend. Voorts had u er enkel het gissen naar of er verder nog andere personen betrokken waren geweest bij dit incident. U wist zelfs niet of uw broer al dan niet was neergeschoten. Hoewel het lichaam van uw broer door overheidspersoneel naar huis was gebracht deed het verbazen dat noch u, noch uw familie gevraagd hadden wat er precies met uw broer was gebeurd. Ook de personen die uw broer naar huis hadden gebracht, zouden evenmin spontaan informatie omtrent zijn overlijden met u en uw familie hebben gedeeld. Ook achteraf zou uw familie geen enkele poging hebben ondernomen om zich hiernaar te informeren (CGVS, p.22-p.23). U vertelde dat voor zijn dood, uw broer zou zijn aangesproken door de taliban. Ook hier was u tegenstrijdig in uw beweringen. Zo vertelde u dat uw broer toen hij nog leefde twee keer benaderd was geweest door de taliban om meteen daarna uw verklaringen aan te passen en te stellen dat uw broer maar één keer benaderd werd door de taliban en geen twee keer zoals u voordien nog had beweerd. Uw broer zou over zijn aanvaring met de taliban hebben verteld toen hij thuis op bezoek was. Ook hier deed het verwonderen toen u hier nog aan toevoegde dat niemand van uw familie, inclusief uzelf, hier verder op gereageerd had of hier verder vragen over gesteld had aan uw broer (CGVS, p.23-p.24). Zulk een onverschilligheid aangaande de omstandigheden waarin uw broer is omgekomen en zijn eerdere treffen met de taliban, is dan ook allesbehalve aannemelijk te

noemen. Bovendien deed het verbazen toen u zei dat uw broer zes à zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou gedood zijn (CGVS, p.22). Voordien had u namelijk verklaard dat uw broer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan was beginnen werken als arbaki en hij dit werk gedurende acht maanden tot een jaar had gedaan (CGVS, p.18). De door u geschetste tijdssituering aangaande de aanvang van uw broers werkzaamheden en het moment van zijn overlijden houden dan ook geen steek. Ook hier doen dergelijke verklaringen twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoeker deze niet dienstig weerlegt, door de Raad overgenomen.

Verder reikt verzoeker gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent het aangevoerde analfabetisme niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende motieven:

“Ook ten aanzien van uw persoonlijke problemen met de taliban dient er gesteld te worden dat u er ook op dit vlak niet in bent geslaagd deze problemen op een geloofwaardige manier toe te lichten. In dit opzicht dient er vooraleerst opgemerkt te worden dat uw verklaringen doorspekt zijn met tal van tegenstrijdigheden die uw algemene geloofwaardigheid ondermijnen. Ten eerste beweerde u bij het uiteenzetten van uw asielrelaas dat u twee keer was tegengehouden door de taliban toen u op weg was naar het districtscentrum (CGVS, p.17) om daarna plots te stellen dat u maar één keer was tegengehouden door de taliban (CGVS, p.25). Toen u op deze tegenstrijdigheid werd gewezen, kon u deze enkel ontkennen, wat dan ook niet beschouwd kan worden als verschoningsgrond. Verder had u tevens verklaard bij het uiteenzetten van uw asielmotieven dat de taliban u een dreigbrief hadden bezorgd (CGVS, p.17). Toen u later tijdens het gehoor hiernaar gevraagd werd, beweerde u plots dat u niets had gezegd over een dreigbrief (CGVS, p.27). Ook hier is het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen geen afdoend antwoord voor dergelijke tegenstrijdigheid. Zulke tegenstrijdige, wijzigende verklaringen doen vervolgens afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Voorts verklaarde u dat u zo zwaar was toegetakeld door de taliban dat u het bewustzijn had verloren en zelfs enkele dagen in coma had gelegen (CGVS, p.17).

In dit opzicht deed het verbazen dat u er zelfs niet van op de hoogte bleek te zijn welke medische behandeling u had gekregen in Afghanistan (CGVS, p.32). Evenmin wist u op welke manier u was thuisgeraakt nadat de taliban u onder handen hadden genomen. Zo zei u dat een persoon u bewusteloos had aangetroffen en u vervolgens naar huis had gebracht. Wie die persoon was, wist u echter niet, noch had u aan uw ouders gevraagd wie uw redder was geweest (CGVS, p.25-p.26). Ook in dit opzicht is dergelijke desinteresse alleszins opvallend te noemen.

Verder vertelde u dat toen u ontwaakt was uit uw coma en u zich beter begon te voelen, u opnieuw begon rond te lopen in uw dorp. Tegelijkertijd zei u dat u niet meer bent bedreigd door de taliban in de periode tussen uw aanvaring met de taliban en uw vertrek uit Afghanistan. In dit opzicht beweerde u echter dat indien de taliban destijds hadden geweten dat u nog in leven was, ze naar uw huis zouden zijn gekomen om u te doden. U vermoedde ook dat dorpelingen u hadden gezien en dit waarschijnlijk hadden gerapporteerd aan de taliban (CGVS, p.26- p.27). Uitgaande van zulke beweringen is het dan ook uiterst ongeloofwaardig dat iemand, die voor dood werd achtergelaten door de taliban en alsnog vreest gedood te worden indien de taliban zouden ontdekken dat hij nog leefde, zomaar openlijk in zijn dorp zou rondlopen zonder enige veiligheidsmaatregelen te treffen. Dergelijk bedrag is dan ook allesbehalve conform het gedrag van een persoon die een persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Voorts is het verwonderlijk dat de taliban pas na uw vertrek uit Afghanistan naar uw woning zijn gekomen om naar u te vragen, maar geen enkele keer zijn gekomen toen u nog thuis lag te herstellen van uw verwondingen. Toen u namelijk gevraagd werd of de taliban u nog hadden bedreigd in de periode voor uw vertrek antwoordde u ontkennend, maar stelde u tegelijkertijd dat de taliban wel degelijk wisten dat u nog leefde. Toen u vervolgens gevraagd werd hoe de taliban te weten waren gekomen dat u deze aanslag had overleefd, slaagde u er evenmin in deze beweringen hard te maken. U kwam immers niet verder dan te stellen dat u en uw familie wisten dat de taliban ervan op de hoogte waren dat u nog leefde en dat uw vader u bijgevolg had aangemaand te vluchten aangezien de taliban u wilden vermoorden (CGVS, p.26). Uitgaande van dergelijke vage, merkwaardige verklaringen blijken deze beweringen dan ook louter te steunen op blote vermoedens.”

Ook deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind.

De documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken taskara neerlegde, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"Wat betreft de door u neergelegde documenten aangaande de operatie aan uw appendix die u heeft ondergaan in België en het document van het OCMW aangaande de terugbetaling van uw medische kosten na uw hospitalisatie dient er opgemerkt te worden dat deze documenten enkel bevestigen dat u met een appendicitis in het ziekenhuis werd opgenomen, maar deze bewijzen niet dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. De twee door u neergelegde attesten aangaande de cursus Frans, de integratiecursus en de alfabetiseringscursus zijn louter een aanduiding voor het feit dat u desbetreffende cursussen heeft gevolgd na uw aankomst in België, maar bewijzen evenmin dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Ten tijde van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal klaagde u over pijn aan uw benen, hoofd en buik. Wat betreft de pijn aan uw buik weet u niet of deze pijn verband houdt met wat er u is overkomen in Afghanistan of dat deze pijn verband houdt met uw appendicitis (CGVS, p.2-p.3, p.17). U legt geen medisch attest neer ter staving van deze medische klachten, noch legt u een medisch attest neer ter staving van de door u opgelopen verwondingen in Afghanistan. Deze vage medische klachten op zich bieden bovendien geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat u ondanks deze klachten tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de door u aangehaalde medische problematiek u ervan zou weerhouden hebben om volwaardige verklaringen af te leggen, wat maakt dat de vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden dan ook onverkort overeind blijven. Gelet op het feit dat er eerder reeds werd opgeworpen dat er geen geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan stoelt, werpen deze algemene medische klachten dan ook geen ander licht op de inschatting van uw asielmotieven."

Ten overvloede kan daarbij worden opgemerkt dat verzoeker, hoewel hij reeds in zijn verzoekschrift van januari 2018 aankondigde zulks te zullen doen, tot op heden geen bijkomende medische attesten bijbrengt en niet aantoot hiertoe enige poging te hebben ondernomen.

Verzoeker verzaakt aldus op ernstige wijze aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke nationaliteit, herkomst, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de (veiligheids-)situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst, nog daargelaten dat hij de uitgebreide motivering dienaangaande hoe dan ook geheel niet aanvecht of betwist, verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke nationaliteit, herkomst, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke nationaliteit, herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële problemen en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een

land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT